

gave at udmelde Mænd, det falder ikke ind under Domstolens naturlige Opgaver. Jeg tror, at det hænger sammen med dette, at man er kommen ind paa at sammenblende Domstol og Administration, desværre er man jo endnu ikke naaet til at faa de to Myndigheder ganske adskilte. Men man bør have den Tillid til Administrationen, at den magter saadanne Opgaver som Udmeldelse af Mænd og vil være lige saa upartisk som Dommerne. Dette Spørgsmaal tror jeg ikke, man skal henføre til Domstolene. Derimod egner det Spørgsmaal sig til Overvejelse i et Udvalg, hvorvidt der maaske burde være 5 Medlemmer i Grundkommissionen og kun 3 i Overgrundkommissionen eller 5 i dem begge, det vil naturligvis blive taget under Overvejelse.

Jeg slutter med endnu en Gang at takke for den velvillige Behandling, Lovforslaget har faaet; jeg haaber, det maa blive ophøjet til Lov, inden Rigsdagssamlingen slutter.

Niels Rasmussen: Jeg vil gerne til det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) sige et Par Ord i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem, og som særlig gik ud paa, at mine Udtalelser bar Præg af, at jeg i høj Grad vilde varetage Grundejerns Interesser, og at jeg formentlig saa bort fra de rent kommunale Interesser. Jeg formener, at mine Udtalelser ikke gav nogen som helst Berettigelse til at lægge netop dette deri. Jeg tror ikke, at jeg har sagt det, og jeg har ikke ment det. Nej, naar jeg har anført de Fejl, som jeg mener klæbe ved § 18, er det ganske uden Hensyn til Grundejerne i og for sig, men under Hensyn til, at denne Paragraf har Bestemmelser, som, sammenholdte med Bestemmelserne i § 27, indeholde en Ulighed og kunne blive til en Uretfærdighed mod enkelte Grundejere derved, at en Grundejer kan komme til at afstaa et Areal uden Vederlag i Henhold til § 18, medens en anden Grundejer kan faa fuld Erstatning for et tilsvarende Areal i Henhold til § 27, skønt, som jeg før udviklede, Vilkaarene skulde synes at være af den Beskaffenhed, at de netop vilde medføre Erstatning for det Stykke Jord, som blev frataget en Grundejer til Vejanlæg efter § 18. Det er min Stilling i denne Sag. Forholdet er jo nemlig det, at de Grundejere, som have Parceller, der støde ud til saadant Vejanlæg, ville, selv om der slet ikke bliver frataget dem nogen Jord, være i Stand til at faa de Fordele, som Vejanlægget mulig vil give dem, uden at de derfor have ydet

noget Vederlag, men Naboen, der, som jeg anførte, har benyttet sin Jord i Henhold til den her anførte Lovregel, faar intet Vederlag for det afstaaede Jordareal. Sagen er, at man kan udmærket godt udskyde det Tidspunkt, hvor der skal tages Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Erstatningen for den afstaaede Jord, til den Tid, hvor den virkelige Regulering af Vejanlægget finder Sted. Til den Tid vil man kunne tage under Overvejelse, hvorvidt der tilflyder Parcellen saadanne Fordele, da Kommunen maa søge Ækvivalent under en eller anden Form; der staar forskellige Udveje aabne. Mit Ønske er kun, at Lovens Bestemmelser ere af den Beskaffenhed, at de blive lige for alle, det ere de nemlig ikke efter Forslaget.

Det undrede mig noget at høre, at det samme ærede Medlem nærer en vis Frygt for at faa altfor sagkyndige Folk ind i Bygningsdirektoratet. Jeg udtalte som min Mening, at de bedste ikke ere for gode. For mig staar det som givet, at jo bedre Uddannelse en Mand har, desto bedre maa han kunne udføre den Gerning, han sættes til indenfor det Omraade, hvorpaa han er uddannet. Og jeg kan for øvrigt af de af mig anførte Grunde ikke forstaa, at den Mand, der foruden den praktiske Uddannelse, som ganske naturligt følger med at blive uddannet til Arkitekt, og har den yderligere udvidede Uddannelse og de Kundskaber, som erhverves paa Kunstakademiet, ikke skulde være bedre skikket end den Mand, der ikke har faaet den samme Uddannelse. Jeg kan ikke saaledes se Forskel paa særlig gode praktiske Kvalifikationer og i dette Tilfælde teoretiske.

Ligeledes havde det ærede Medlem en vis Angst for, at Dispensationernes Antal skulde blive for stort, og det ærede Medlem vilde hellere have, at man fik Loven saadan affattet, at man saa vidt muligt kunde undgaa disse Dispensationer. Ja, her er min Opfattelse ganske vist en helt anden. Jeg mener, at den Fejl, der særlig klæber ved den nu bestaaende Byggelov, bunder i, at man ikke har tilstrækkelig stor Adgang til at erholde Dispensationer. Der kan erholdes Dispensationer, som vi vide, men de gives uden nogen direkte Hjemmel i Loven. Men naar jeg ønsker, at Dispensationer skulde kunne gives, i stort Maal endogsaa, saa maa man have Betyngelse gennem Bygningsmyndighedernes Sammensætning for, at de ikke gives hen i Vind og Vejr, men kun under saadanne Forhold, hvor de virkelig gøre nogen Nytte, og hvor